

"El kellett persze fogadnom a tényt, hogy innentől kezdve egy végtaggal kevesebb lesz, mégis a későbbi eredményeim bizonyították, hogy semmivel sem lettem kisebb" - vallott súlyos, életét megváltoztató balesetéről csillagpontos előadásában Erőss Zsolt, a Mount Everest első magyar meghódítója. Tíz év komoly szakmai tapasztalat után, nemzetközileg is elismert, profi hegymászóként sodorta le két társával Erőss Zsoltot a hegyről egy lavina. Mindkét lábát eltörték a lezuhanó hágóvasak, egyiket amputálni is kellett. Két hónapot töltött a rehabilitáción, újra megtanult járni majd ismét visszatért a hegyek közé csúcsot hódítani.

Oxigén nélkül, teherhordó segítség hiányában hegyet mászni komoly kihívás. Erőss Zsolt ilyen körülmények között hódított meg kilencet a világ tizennégy legmagasabb hegycsúcsa közül. Nyolcat ugyanúgy, mint a legtöbbben, a kilencediket pedig, balesete után, múltábal, mégis töretlen lelkesedéssel.

A Cafe El Mondóban tartott előadása elején kiderült, a mászást több lépcsőben kell elképzelni. Először megérkezünk az országba, majd bizonyos akklimatizáció után, nagyjából ötezer méteren elérjük az alaptábort. Innen indul a komoly munka. Lassan, körülbelül ezer méterenként küzdik magukat előre a hegymászók, kiépítik a magashegyi táborokat, aztán a csúcs alól néhány száz méterről indul a csúcstámadás. Ez csak a mászás egyik fele.

„A hegymászás nem csupán fizikai kihívás. Ha valaki a mai világban csúcsot akar hódítani, nem árt, ha az esztétikummal is törődik. A fénykép, a film világához is értenünk kell. Ez által az élmény nem csak a miénk lesz.”

A mászás gleccsereken, törmelékárokban vezet fölfelé. Kevés a levegő, a zöld szín gyakorlatilag teljesen hiányzik, ötezer méter felett, az élettani határt átlépve, a bioszféra is a jégre, a hóra és a kövekre korlátozódik. A szervezetnek nehéz hatékonyan dolgoznia, gyakori a fejfájás az emésztési probléma. Kötéllel kell mozogni, a veszély pedig valós. Lavinák, gleccserszakadékok nehezítik a mászók dolgát.

„A hegymászás kaland. Élmény fizikailag és lelkileg egyaránt. Fontos, hogy az ember az egész mászást valami mögé odatehesse. Ezért van az, hogy amint fölértünk, kifeszítjük a magyar zászlót és lefényképezzük. Így már az egész nemzetünk sikere mindez. Nem pedig csak azé a négy-hat-nyolc emberé, aki feljutott.”

Sokak fejében a hegymászás a fokozottan veszélyes sportok között szerepel. Ezt bizonyítja Erőss Zsolt esete is, akinek a balesete olyan szituációban történt, amiben elméletileg nem lett volna szabad.

„Egy könnyű expedíció volt. Lavinaveszély nem volt, a terep sem volt vészes. Mégis lesodort minket a hó, mindkét lábam eltört. Egyik társam nyakcsigolyája megrepedt, a másik szerencséire megúsza sérülés nélkül.”

Két hónap után mégis visszatért a mászáshoz. Barátai komoly segítségével felépült, egy ortopédiai cég támogatása révén pedig a műláb-gyártás is biztosított volt. Mászótársai a tavaszra tervezett expedíciójukat elhalasztották ősze, így próbálták motiválni Zsoltot. A kitartás pedig meghozta eredményét. Kilenc hónappal a sérülése után ugyanis ismételten egy nyolcezer méter fölötti csúcs meghódítására tett kísérletet, mégpedig teherhordók és oxigénpalackok

nélkül. Az őszi csúcstámadás sajnos a fokozott lavinaveszély miatt elmaradt, hétezer-egyszáz méterről vissza kellett fordulniuk. A kísérlet azonban már elég volt ahhoz, hogy Zsolt felismerje: „A kitartás, a tűrés és az akarat meg fogja hozni eredményét.”

Minderre pedig a 2011-es, tavaszi expedíció a bizonyíték. Ez egy nehezebb feladat volt, ugyanis ezen a csúcson (Lotze, 8516 m) magyar még nem járt. A felkészültség, az akaraterő és a kitartás meghozta eredményét.

„Izzadt a csonkom. Folyamatosan törölgetni kellett, de legalább ilyenkor pihenhettem. A láb, már túljutva a fejlesztésen, mindössze egy könnyű rugóból állt, amire lábfejet és hágóvasat is tudtam csatolni. A lavinaveszély itt is magas volt, mégis megpróbáltuk. Jól kezeltük a dolgot és sikerült feljutnunk.”

Az előadása végén Erős Zsolt a testmozgás jelentőségét hangsúlyozta, amely számára is fontos volt a hatalmas trauma feldolgozásában.

„Fontosnak tartom, hogy mozgással teli, aktív életet éljünk. Ettől színesebb, gazdagabb lehet világunk. Számomra is nagyon fontos volt, hogy a baleset után aktívan nekiálljak a munkának, ezzel elkerülve azt, hogy érdektelenségbe fulladjak. El kellett persze fogadnom a tényt, hogy innentől kezdve egy végtaggal kevesebb lesz, mégis a későbbi eredményeim bizonyították, hogy semmivel sem lettem kisebb.”

Szűcs Péter, fotó: Lengyel Zoltán